

Femte afsnit (Den kosmiske livsanskuelse) – Kapitel 3 (Træk af den homokratiske samfundsetik) – lektion 88

III. Tredje sektor

Individ kontra individ

5.104.

Allerede af det hidtil omtalte fremgår det, at den personlige væremåde og dermed omgangsformen i det homokratiske verdenssamfund i udtalt grad er præget af kærlighed, nænsomhed, hjælpsomhed og overbærenhed, eller rettere sagt: man tilstræber af et oprigtigt sind at tilføre den dette præg. Ikke på en krampagtig, forstilt eller forskruet måde, så det hele får karakter af et stort teater, men derimod på en afslappet og uformel måde, der henter sin næring fra mange forskellige kilder: f.eks. erkendelsen af den fælles situation; glæden ved de nye samfundstilstande; de nye, åndelige horisonter som følge af oplysnings- og uddannelsesmulighederne; følelsen af samfundsmæssig samhørighed; de mange beviser på, at man kommer hinanden ved på det individuelle plan; inspirationen fra åndsvidenskaben, samt endelig lysten til at give og modtage kærlighed. -Ikke mindst denne sidste faktor er af væsentlig betydning og gør krav på nærmere omtale.

5.105.

Når alle hidtidige forsøg på gennem forskellige verdensgenløsninger at inspirere mennesket til at praktisere næstekærlighed i alt væsentligt er slået fejl og i stedet har ført til dannelsen af religioner og teologiske systemer, skyldes det ikke mindst, at mennesket som følge af sin enpoledede konstitution, hele udviklingstilstand og de heraf følgende nødvendige principielle samfundsordninger har levet under indtryk af et fænomen, man må kalde "kærlighedslivets restriktioner".

Disse giver sig først og fremmest udtryk i en lang række emotionelle og seksuelle tabuer, der ganske vist er forskellige fra samfund til samfund, men som praktisk taget uden undtagelse forefindes i en eller anden form i dette eller hint samfund. Inden for f.eks. jødedommen og kristendommen -dvs. forfatterens egen kulturkreds -markerer disse tabuer sig således som pligt til seksuel afholdenhed indtil ægteskabet; reservation af det seksuelle potentiale til fordel for ægtefællen efter ægteskabs indgåelse samt generelt forbud mod seksuel omgang med såvel mindreårige som repræsentanter for eget køn. I tilslutning hertil er enhver form for kærtegn med direkte eller indirekte seksuel relation samt alle former for udveksling af varmere følelser omfattet af de samme kategoriske restriktioner, hvilket alt i alt betyder, at drivkraften bag det enkelte menneskes samlede aktivitet og skabende udfoldelse, nemlig "den højeste ild" eller længslen efter behag, med hensyn til sine hidtil stærkeste og mest markante manifestations- og fremtrædelsesformer er overordentligt snævert og ensidigt kanaliseret. På trods af faktisk forekommende følelser må en mand således ikke se kærligt på en anden mands hustru, og en hustru må ikke give en anden mand et kys eller et varmt håndtryk, vise intim ømhed endsige deltage i seksuelt samvær. Og det samme gælder mand og mand imellem samt kvinde og kvinde imellem.

Betænker man nu på den ene side karakteren og styrken af den emotionelle og seksuelle kraft, og på den anden side at kærlighedsfølelsens fornemste ytring er kærtegnet, da bliver det for det første indlysende, at de førnævnte restriktioner på trods af alle konsekvenser i en mangfoldighed af tilfælde vil blive overskredet -hvilket da også rent faktisk finder sted. I tilslutning hertil bliver det for det andet klart, at et samfund bliver koldt og kærlighedsløst i samme grad, som det lykkes at håndhæve

restriktionerne, og som reaktion herpå vil søge kompensation på anden vis; f.eks. i form af materialisme og verdslig levevis. Endelig for det tredje bliver det vitterligt, at de omtalte restriktioner på afgørende måde er i strid med opfordringen til næstekærlighed, (herfra dog undtaget forbudet mod seksuel omgang med mindreårige). At opfordre til næstekærlighed og samtidig proklamere emotionelle og seksuelle restriktioner er en udtalt inkonsekvens, et oplagt paradoks, der allerede i vor tid begynder at knage i alle sine fuger og sammenføjninger, og som man på den anden side tærsklen til det homokratiske verdenssamfund totalt har gennemskuet og taget op til helhjertet revision, idet man forstår, at netop det emotionelle og seksuelle tema i sin egenskab af tilværelsens foreløbig stærkeste drivkraft simpelt hen udgør den faktor, der sammen med den kosmiske ansvarsfølelse skal tjene som det ny samfunds fundament og således afløse det nugældende fundament: pengene. Og det er ikke tilfældigt, at pengene i det nugældende samfund spiller denne centrale rolle. Som universelt anvisningsmiddel til "samtlige livets goder" (så at sige) samler nemlig dette begreb automatisk i sig hele menneskehedens næsten neurotisk fortvivlede forsøg på at kompensere for den kærlighed, man egentlig hungrer efter både at give og modtage, og bliver derved naturligt genstand for så godt som alle menneskers åbenlyse efterstræbelse. Og det jo mere, i jo højere grad et samfund er restriktivt og kærlighedsløst.

At dette er højst tragisk, fremgår både af alle de ulykker, pengene og pengejagten afstedkommer, og af det faktum, at pengene er en højst ineffektiv og uvirksom medicin over for den sygdom, "patienten" lider af, nemlig kærlighedshunger. Allerede i dag begynder denne sandhed og sammenhæng i tingene at dæmre her og der, og den vil til fulde være erkendt i det homokratiske samfund og med det resultat, at man på én og samme tid tager skridt til at ophæve på den ene side pengesystemet og på den anden side samtlige restriktioner på kærlighedslivets område. Eller rettere sagt: pengesystemet og de nævnte restriktioner sprænges simpelt hen og falder til jorden som en kokon eller et puppehylster, udviklingen har overflødiggjort. Og i stedet overtages scenen af et sæt etiske retningslinier, der er bestemt og dikteret af den samme kærlighedslængsel, som virker bag ønsket om fri kærlighedsudfoldelse. Det vil sige et sæt retningslinier, der i nøje kontakt med den kosmiske ansvarsfølelse koncentrerer sig om den ene og altafgørende fordring, at den skabende livsudfoldelse skal være berigende for helheden og at den personlige væremåde og kærlighedsudfoldelse ikke på nogen måde må være til gene, sorg eller ulykke for nogen som helst, men skal være til udelt glæde og velsignelse for overhovedet alle, der berøres af den.

Det er sikkert klart for enhver, at et sådant niveau ikke nås fra den ene dag til den anden. Tværtimod betegner kærlighedslivets frigivelse menneskets indtræden i et erfaringsfelt, der ifølge sagens natur på så godt som alle områder er nyt og uprøvet. Men ikke mindst derfor virker det dragende og tillokkende, og det afslører sig dertil hurtigt som en positiv samfundsfaktor af fantastiske dimensioner. Hele den stræben, det jordiske menneske i dag vier jagten på penge, indtægt, social sikkerhed, rigdom og luksus, vil i det homokratiske verdenssamfund blive viet interessen for kærlighedslivets mange muligheder -herunder også de seksuelle aspekter. Og vel at mærke ikke som en hæsblæsende halsen efter profane, seksuelle eventyr, men derimod som alsidig, farverig livskunst udformet som betagende gavekultur, en livskunst, der implicerer hele det enkelte menneskes personlighed, viden, intellektuelle formåen, kunstneriske anlæg og færdigheder, fysiske skønhed og mentale charme -alt sammen udfoldet i omgivelser, der på grund af den almindelige velstand tjener som de skønnest tænkelige kulisser. Og som det altid går med kunst, der tages alvorlig: livskunstens felt med dets muligheder, højder og dybder udvider sig mere og mere, og stadig nye betagende terræner kommer til syne, tillokkende, udfordrende, dragende. Der er virkelig ved at komme perspektiv, mening og indhold i menneskets hverdag i modsætning til den skintilværelse, der i det nugældende samfund er de fleste beskåret -rige såvel som fattige. Og under indtryk heraf undergår det homokratiske samfund sikkert og gradvist en lang række ændringer og forvandlinger i såvel personlig/ organisk som

almen/samfundsmæssig henseende, der får det rigtige menneskeriges betagende konturer til at tegne sig i horisonten.

5.106.

Med baggrund i det hidtil nævnte kommer det næppe som nogen overraskelse, at det homokratiske samfund med sit præg af fri kærlighed blandt meget andet også betyder et brud med det nugældende kernefamilie-mønster. Som optakt hertil ser man allerede i vor tid en tiltagende tendens til svækkelse af dette mønster, og som allerede omtalt i lektion 80 må det forventes afløst af en helt anden samfundsmode, der på naturlig måde harmonerer med kærlighedslivets frigivelse. Hvordan denne model mere præcist vil komme til at forme sig, foreligger der ikke fra Martinus' side nogen oplysninger om, men et stærkere præg af kollektivitet og fællesskab vil under alle omstændigheder kunne forudses.

5.107.

Det er i høj grad forståeligt, om det kan falde vor tids mennesker svært at forestille sig et sådant fremtidigt, alternativt samfund. Forankrede som vi er i den nugældende familiecelle-kultur, er det nærliggende at forestille sig et komplet samfundskaos som resultat af kærlighedslivets frigivelse, idet denne jo er nært forbundet med ophævelse af de restriktioner, der nu skaber retningslinier for samfundets konstitution og funktionelle mønster.

Dette er imidlertid en fejltagelse, da der som allerede bebudet må forventes at komme en periode med et vist præg af overgangsvanskeligheder. Man må nemlig ikke glemme, at den kommende udvikling er bestemt af længsel efter -ikke fortsat udfoldelse af egoisme, men derimod kærlighed, dvs. trang til at kærtægne alt og alle og i det hele taget være til lykke og velsignelse for medmennesket og alt levende i øvrigt. Og for at dette kan lykkes for den enkelte, stilles der ikke alene krav til både nænsomhed, hjælpsomhed og hensynsfuldhed, men også til fantasi, mod og etisk klarhed, hvilket alt i alt vil betyde en omstrukturering af samfundet, der afspejler disse normer.

“Jovist, det er meget godt alt sammen”, lyder en meget almindelig indvending, når man diskuterer disse ting, “men hvordan undgår man jalousien, savnet, og forladthedsfølelsen samt de øvrige frustrerende følelser, vi kender til, og som i langt de fleste tilfælde optræder med fuld styrke, når en person blot så meget som en enkelt gang udsættes for, at vedkommendes partner engagerer sig til anden side? Hvordan skal det gå med disse følelser, når denne situation bliver så at sige almindelig hverdagskost? -Og hvad med kønssygdomme og den slags ting, for slet ikke at tale om eventuelle børn som resultat af de mange forbindelser, der må forudses?”

Nuvel, det skal indrømmes; det er store og tilsyneladende næsten uoverstigelige problemer, men også kun tilsyneladende. For eksempel er spredning af kønssygdomme utænkelig i et samfund med den moralske standard, der her skitseres. Den kan allerhøjst komme på tale som sporadiske uheld, der er begrundet i manglende viden om egen rolle som smittebærer. Men dette vil naturligvis forholdsvis hurtigt blive konstateret, og fra dette øjeblik sættes alt hos alle rette vedkommende ind på at bekæmpe ondet. Og dette vil til den tid kunne gøres med midler af højeste effektivitet. Spredning af kønssygdomme er således i det homokratiske samfund nærmest et rent teoretisk problem.

Det samme gælder med hensyn til uønskede børn som resultat af de forskellige seksuelle forbindelser. Takket være den stærke kosmiske ansvarsfølelse og den højt udviklede præventive teknik vil sådanne børn være om end endnu mere usandsynlige, end tilfældet er med kønssygdomme, og skulle “uheldet” endelig trods alt være ude, da vil et sådant barn blive hilst velkomment i samfundet som et nyt objekt for kærlighed og menneskelighed, akkurat som tilfældet er med de såkaldte “planlagte” børn. Men helt ortset fra dette vil den seksuelle samværsform med udviklingen antage mange nye former, hvoraf adskillige er principielt uforenelige med formeringens biologiske

forudsætninger og i højere grad udtrykker en søgen efter MENNESKET i medmennesket end en søgen efter en seksualpartner i traditionel forstand. Dette er simpelthen en følge af polforvandlingen og den begyndende indflydelse fra "den nye seksualisme" -den dobbeltpolede seksualisme -hvis kulminationsforløb jo betinges af kysset. "Uønskede børn" vil altså heller ikke blive noget større problem i det homokratiske samfund.

Endelig med hensyn til jalousien og de øvrige traditionelle følelser af negativ karakter. Her må svaret være, at sådanne følelser praktisk taget slet ikke vil få lejlighed til at opstå. I modsætning til de nugældende vilkår for kærlighedslivet, er der nemlig så godt som ingen i det homokratiske samfund, der kun beskæftiger sig med én partner. Praktisk taget alle råder over omfattende kontaktmuligheder, således at der altid er mennesker at vende sig imod, og vel at mærke mennesker, der alle betyder lige så meget, som den mest elskede partner i dag gør i den klassiske forlovelsessituations mest inspirerende stadier. På dette grundlag er alt, hvad der kommer ind under begrebet ensomhedsfølelse, forladthedsfølelse og lignende på forhånd elimineret.

Dette sidste er så meget mere tilfældet, som nye forbindelser aldrig vil blive indledt på bekostning af allerede bestående forhold, idet det homokratiske samfund i kontakt med sit fundamentale ledemotiv dvs. næstekærlighedens fuldbyrdelse -ikke er et enten/eller-samfund, men derimod et både/og-samfund. Og af denne grund udelukkes på forhånd anledningen til den traditionelle "følen sig svigtet", der så ofte er berettiget i det nugældende samfund.

Endelig gælder det, at en given partners nye kontakter også altid vil repræsentere kontaktmuligheder for de andre parter i et bestående forhold, således at nye forhold i stedet for at være en trussel om tab tværtimod er tilbud om ny vinding, hvis man i denne sammenhæng tør benytte et så belastet udtryk. Der forekommer således absolut ikke noget som helst reelt grundlag for jalousi og lignende i det homokratiske verdenssamfund, når først det har fundet sin form. Jalousi har nemlig kun mulighed for at udvikle sig alvorligt dér, hvor man af egoisme og forfængelighed ensidigt knytter de mest intime og betydningsfulde sider af sit følelsesliv til en enkelt partner og således gør sin tryghed og emotionelle ligevægt afhængig af dennes absolutte troskab og kompromisløse hengivelse. Derimod er jalousi så godt som udelukket i et samfund, hvor alle elsker alle og derfor i rigeligt mål har adgang til bekræftelse på eget værd og egen afholdthed i andres øjne og hjerter.

Med andre ord: jalousi og alle andre beslægtede følelser er i det lange løb lige så utænelige i et samfund, der gennemstråles af næste-kærlighedens tankeklimaer, som et snefnug er utæneligt i solens indre. Men når dette er sagt, skal det retfærdigvis også indrømmes, at der naturligvis vil komme en i nogen grad problematisk overgangsperiode, hvor menneskeheden omstiller sig fra den nugældende ejendomsbetonede og forfængelighedsprægede egenkærlighedskultur til den fremtidige livskunstneriske gave-og næstekærlighedskultur. Men de problemer og vanskeligheder, der under forløbet af denne omstillingsperiode må overvindes, er simpelt hen den pris, der nødvendigvis må betales for den udviklingsgevinst, som det homokratiske verdenssamfund vil blive. Og dertil er den pågældende overgangsperiode i sig selv en udfordring til de nye etiske retningslinier -først og fremmest nænsomhed, hensynsfuldhed og taktfølelse.

5.108.

I tilknytning til analyserne i hovedafsnittet om seksualisme skal der her afsluttende erindres om, at den foran skitserede fremtidsform på samfunds-og kærlighedslivets område primært er dikteret af menneskets polforvandling, af dets lidelseserfaringer og af væksten i dets intellektuelle potentiel. Den er med andre ord bestemt af inappellable kosmiske kræfter med karakter af absolutte viljeførende faktorer (lektion 43). Det homokratiske stadium er således en tilstand, som alle vil nå, og som hvert eneste menneske i takt med den personlige kosmisk-organiske forvandling gradvis vil føle

sig fortrolig med og finde sig til rette i. Således også med hensyn til den udviskning af kønspræget og udligning af kønsforskellen, som især polforvandlingen fører med sig. Man vil se denne forvandling som livets middel til at ophæve de sidste skranker for kærlighedslivets frie og naturlige udfoldelse og dermed som bortfald af de sidste begrundelser for restriktioner og forbehold på kærlighedslivets område. Og som vi forstår, er det ikke mindst på dette plan, betingelserne for "den grimme ællings" forvandling til "en smuk svane" fuldbyrder sig, hvorved forstås menneskets indtræden som hjemmehørende borger i det rigtige menneskerige. For set både "nedenfra" (dvs. fra dyreriget) og "ovenfra" (altså fra menneskeriget) fremtræder det jordiske menneske faktisk som en grim ælling, der ikke passer hverken her eller dér, fuldstændig som H.C. Andersen har beskrevet det i sit berømte eventyr.

Man har jo altid betragtet dette eventyr om den grimme ælling som en selvbiografisk fremstilling af digterens egen lidelseshistorie og sluttelige gennembrud og anerkendelse, men det passer mindst lige så godt på det jordiske menneskes generelle lidelseshistorie; og måske var det lige så meget denne, den geniale og særprægede forfatter havde i tankerne, da han skrev den grimme ælling. Dette sidste sigte lader sig nemlig udmærket forene med det første -dvs. det selvbiografiske -idet alting tyder på, at H.C. Andersen med sin geniale intuition, sin sværmen for kærligheden og det skønne, sin trang til samfundets anerkendelse, sine vanskeligheder med at finde et seksuelt og ægteskabeligt ståsted og i det hele taget sit alsidige geni hørte til menneskehedens fortrop og derfor i mere end øjeblikkelig, lokal forstand så sig placeret i den grimme ællings rolle. Og set på denne baggrund er "den grimme ælling" også eventyret om hele den jordiske menneskehed -inklusive dets betagende afslutning.

5.109.

Foreløbigt har relationen: individ kontra individ som etisk hensynsområde betragtet især koncentreret sig om de rent mellem-menneskelige forhold. Imidlertid omfatter det naturligvis også forholdet til ikkemenneskelige skabninger, hvilket vil sige dyrerigets, planterigets og mineralrigets livsformer. Også i forholdet til disse tilstræber det homokratiske menneske at fuldbyrde den lyse verdensmorals etiske fordringer, nemlig ved samvittighedsfuldt at udvise nænsomhed og hensynsfuldhed i alle tænkelige relationer. I modsætning til nu, hvor man i kontakt med den herskende homocentriske livsanskuelse anser jordkloden med alle dens livsformer for at være noget, der tilhører menneskeheden, anlægger man nemlig i det homokratiske samfund det synspunkt, at overhovedet alle livsformer -menneskene inklusive nærmere tilhører jordkloden i dens egenskab af bærende makrovæsen, og at den menneskelige udfoldelse af magt og indflydelse på alle områder må afstemmes herefter.

5.110.

Vi har allerede tidligere tangeret dette synspunkt i forbindelse med fremstillingen af det makrokosmiske hensynsområde og skal her nøjes med at fremhæve et sidste afgørende tema, nemlig menneskets ernæring.

Som vi alle ved, former denne sig på en måde, der klart afslører jordmennesket som et praktisk taget altædende væsen, idet dets spiseseddel i bredt udvalg omfatter emner fra alle naturriger, der forekommer på jorden: mineralriget, planteriget og dyreriget -i visse tilfælde endog det jordiske menneskerige (kannibalisme).

Som en naturlig konsekvens af ønsket om at bringe sin livsførelse i overensstemmelse med den lyse verdensmorals præmisser vil det homokratiske menneske imidlertid med stor konsekvens have fuldbyrdet en omfattende revision af denne spiseseddel, og med det resultat, at alle emner tilhørende dyreriget med tiden udskilles ved lov. Idet man forstår, at mennesket fremdeles selv tilhører dyreriget, vil man nemlig for det første anlægge det synspunkt, at enhver fortæring af

animalske produkter direkte eller indirekte er udtryk for en mere eller mindre uskyldig form for kannibalisme. Og for det andet vil man lade sin holdning til dyreriget være dikteret af forståelsen for, at dettes repræsentanter i modsætning til mineral-og plantelivsformerne alle har fået deres dagsbevidsthed overført til det fysiske plan og derfor er i stand til at reagere på dettes påvirkninger med bl.a. angst-og smerteoplevelser. Og da det ligger det homokratiske menneske fjernt at give anledning til sådanne oplevelsesformer for noget som helst levende væsen, sletter man helt naturligt dyreriget af spisekortet og holder sig i stedet for til de fødeemner, som det fysisk natbevidste mineral-og planterige byder på -det så meget mere, som sundhedsforskningen supplerende dokumenterer, at et sådant skridt også vil være af den største betydning for den fysiske sundhedstilstand og således ensbetydende med hensyntagen til det mikrokosmiske hensynsområde, repræsenteret ved menneskeorganismens indre univers (lektion 86).

5.111.

I det homokratiske verdensrige er dermed den tid forbi, hvor dyret skulle tjene som føde og klæder for mennesket og som følge heraf have grund til at skælve og frygte for det. Og virkningen heraf udebliver heller ikke, men viser sig efterhånden som fremvækst af en enestående tillidsfuldhed fra dyrets side. Den naturlige tillid, hvormed f.eks. en lille pingvin i de antarktiske ødemarker går mennesket i møde, første gang den stilles over for det, vil efterhånden komme til at præge overhovedet alle dyrs adfærd og holdning. Belært af de "nye" erfaringer og ledet af deres fintmærkende instinkter vil de vænne sig til at betragte mennesket -ikke som en skånselsløs, dræbende udbytter, forfølger og efterstræber, men som en guddommelig velgører og beskytter.

Vi har alle hørt om den hellige Frans af Assisi, som ifølge legenderne kunne kalde de vilde fugle til sig, hvor han kom frem. Med tiden vil dette betagende privilegium blive alle menneskers naturlige eje - ikke blot i forhold til fugle, men til alle dyr overhovedet. Og de samme kræfter samt den dermed forbundne kosmiske udstråling, der umiddelbart udløser dyrenes tillid, vil ifølge Martinus efterhånden også vise sig virksom som en beskyttende kappe over for de såkaldte farlige dyr, hvilke den pågældende udstråling vil tæmme og betvinge til fordel for venskabelige attituder (et forhold, der allerede er kendt fra fremragende yogier, men også fra vilde dyr i fangenskab). Og som menneskets kosmiske sansbegavelse vokser frem, vil denne nye kontakt med dyrene endog vise sig at indeholde muligheder for kommunikation og oplevelser, som vi i dag er så godt som helt ude af stand til at forestille os, men som de seneste erfaringer med delfiner måske trods alt formår at give et fingerpeg om. (Se også Carlos Castaneda: "Rejsen til Ixtland", kap. 19).

Afsluttende bemærkninger

5.112.

Som man vil forstå, tjener den homokratiske udviklingsfase som en overgangszone mellem dyreriget og det rigtige menneskerige og dermed som en zone, hvor afgørende samfundsmæssige samt ydre og indre organiske forvandlingsprocesser på det individuelle plan får lejlighed til at fuldbyrde sig. Det er således en zone forbundet med såvel kamp og prøvelser som med inspiration og opdagelse af nye vidunderlige muligheder, hvilket for begge kategoriers vedkommende markerer sig derved, at mennesket ved forvandlingens fuldbyrdelse er blevet et fuldstændigt nyt væsen, der er lige så forskelligt fra dyret, som dette er forskelligt fra planten, og denne igen fra mineralet. Det er således ikke nogen overdrivelse, når Martinus sammenligner den homokratiske udviklingsfase med fiskenes erobring af landjorden. I begge tilfælde er der tale om en problemfyldt besejring af et helt nyt element eller tilværelsesplan, indeholdende helt nye og uprøvede muligheder.

Martinus har i denne forbindelse ved adskillige lejligheder bemærket, at om mennesket vidste, hvilken strålende verden det går i møde, da ville det ikke sky nogen som helst anstrengelser for at fremskynde sin udvikling i den udstrækning, det er gørligt. Thi hvis fantasien er logisk, da formår den simpelt hen ikke at overtrumfe den virkelighed, der venter forude. Den er så skøn og fantastisk, at de forestående prøvelser er for intet at regne. Ja, så strålende, at det enkelte menneske ved det personlige møde med den snarere er tilbøjelig til at opfatte den som et udslag af ufortjent, guddommelig nåde end som resultat af egne fortjenester. Og dette er da også til en vis grad sandheden, men også kun til en vis grad. For på den ene side er der ganske rigtigt tale om et resultat af guddommelige, kosmiske skaberkræfter, der både virker dybt i individets personlige, åndelige struktur og i dets omgivelser i disses egenskab af udfordrende naturkræfter. Men på den anden side er der i lige så høj grad tale om et resultat af personligt vundne erfaringer under passagen af det kosmiske mørke -ikke mindst lidelseserfaringer. Og slutstenen i denne proces, nemlig den store fødsel, må derfor i lige høj grad betragtes som et produkt af guddommens og gudesønnens indsats. Og netop dette faktum bidrager i væsentlig grad til at gøre oplevelsen af de to aktørers sluttelige bevidsthedsmæssige sammensmeltning til livets og spiralkredsløbets mest bevægede enkeltbegivenhed.

5.113.

Og hvor meget kan så det jordiske menneske her og nu rent faktisk gøre for at fremskynde sin udvikling og dermed den store fødsels betagende øjeblik? -Da Martinus i 1933 blev stillet over for dette spørgsmål, svarede han:

“At elske sin næste beror ikke på viljen alene, men er ligesom f.eks. musikbegavelse baseret på et medfødt talent. Et medfødt talent er igen et resultat af en eventuelt gennem flere liv permanent forudgående træning eller opøvelse. Denne opøvelse resulterer slutteligt i talentets kulmination, og individet fremtræder da som geni i det pågældende felt.

Med hensyn til opøvelsen af den moralske genialitet eller den fuldkomne evne til at elske sin næste sker denne for en stor del automatisk gennem oplevelsen af lidelser og er således for denne dels vedkommende uden for viljens kontrol. Men jeg skal her nævne nogle få af de vigtigste momenter ved den side af opøvelsen af nævnte evne, der er viljen underkastet, og hvormed individet således bevidst kan arbejde med på sin egen vækst hen imod en sand eller fuldkommen manifestation af kærlighed:

1. Udslet begrebet “fjender” af din bevidsthed.
2. Tag aldrig til genmæle over for vrede, bagtalelse eller andre former for ubehag, der rettes imod dig.
3. Sig aldrig selv noget ondt om nogen eller noget.
4. Vær absolut sand eller ærlig i alle livets forhold.
5. Vær absolut upåvirket af smiger, ros eller dadel.
6. Vær aldrig med til at dræbe, såre eller lemlæste.
7. Lad aldrig din tanke afvige fra at beskæftige sig med, på hvilken måde du absolut bedst kan tjene dine medvæsener; da udfører du den allerhøjeste form for yoga eller den fuldkomne træning af den del af udviklingen, der er stillet inden for din viljes rækkevidde, og som i forbindelse med livets bearbejdning af din natur sluttelig vil føre dig frem til den moralske genialitet eller skabe dig om til at udgøre det fuldkomne væsen eller “gudemenneske”.

Med andre ord: ingen behøver at sidde med hænderne i skødet. Allerede nu kan det søgende menneske tage fat på at indarbejde nævnte lysende tilstande i det personlige myndighedsområde i hverdagen og således gradvist -efter bedste evne -forvandle denne til et rigtigt menneskerige en miniature.

*å propos sansen for proportioner
og hvad der ellers kan komme på
tale vedrørende selvransagelse
inden for det personlige
myndighedsområde.*

Kilde: Mogens Møller 1952

Spørgsmål til lektion 88

1. Hvad forstås der ved begrebet "kærlighedslivets restriktioner"?
2. Hvilken enkeltfaktor vil på et vist tidspunkt afløse pengene som drivkraft bag samfundsaktiviteterne?
3. Vil faren for spredning og udbredelse af kønssygdomme være noget virkeligt problem i det homokratiske samfund?
4. Kan "faren" for uønskede børn uden for ægteskabet betragtes som noget reelt problem i det homokratiske samfund?
5. Vil jalousi og skinsyge være noget problem i det homokratiske samfund?
6. Er der grundlag for at se på den jordiske menneskehed og dens fremtid som en virkelighedspræget parallel til H.C. Andersens eventyr om den grimme ælling?
7. Hvilke områder inden for den mellemkosmiske sektor tilgodeser den homokratiske moralkodeks ud over de rent mellem-menneskelige relationer?
8. Hvilken afgørende restriktion tilfører den homokratiske moralkodeks på et vist tidspunkt det menneskelige ernæringsområde?
9. Fra hvilke fysiske naturriger vil det homokratiske menneske hente sine fødeemner?
10. Hvilket præg eller træk karakteriserer det fremskredne homokratiske menneskes forhold til dyrerigets repræsentanter?
11. Hvilken position indtager den homokratiske udviklingsfase i forhold til det rigtige menneskerige?
12. Martinus sammenligner menneskets "erobring" af det rigtige menneskerige med en udfordring og bedrift, som livet på et langt tidligere tidspunkt i klodens historie har mødt og udført; nævn venligst denne!

Løsningen til lektion 87's opgavetillæg

1. I form af jordklodelegemet og dermed »naturen« (stk. 5-96).
2. I det forhold, at jordkloden er et levende væsen, der sundhedsmæssigt er påvirkeligt af de menneskelige aktiviteter som følge af disses teknologiske præg og omfang (stk. 5-96).
3. En holdning præget af menneskelig selvoptagethed, egoisme og hovmod (mennesket i centrum) (stk. 5-96).
4. I relationerne:
  - 1) samfund kontra individ
  - 2) individ kontra samfund
  - 3) individ kontra individ (stk. 5-97).
5. a) 1. Så godt som total afrustning af alle nationer; 2. opbygning af et koordineret, globalt produktions- og fordelingsystem; b) det første for at umuliggøre nye krige; det andet for at overflødiggøre dem (stk. 5-98).
6. Ja, de repræsenterer jordklodevæsenets fysiske stofskifte (stk. 5-99).
7. En produktion, der i princippet nøjagtigt modsvarer det personlige forbrug (sikkerhed under barndom, sygdom og alderdom samt uddannelse medregnet) (stk. 5-101).

8. Gennem etableringen af et rationelt og velkoordineret produktions- og fordelingssystem (stk. 5-101).
9. a) Nej; b) ved hjælp af et verdensdækkende, personligt kontokort, kombineret med et globalt data-net, der til stadighed overvåger balancen mellem produktion, efterspørgsel og forbrug (stk. 5-102).
10. a) Nej; b) menneskets behov vil i stigende grad vende sig imod intellektuelle/ åndelige områder på bekostning af et udstrakt materielt forbrug (stk. 5-102).
11. På undervisnings- og uddannelsesområdet.
12. a) Omkostninger i forbindelse med produktion af falske værdier; dvs. ting, der bl.a. af moralske grunde ligger uden for det homokratiske samfunds forbrugsfære b) toldvæsen, skattevæsen, våbenfabrikation, hemmeligt politi og efterretningsvæsen m.m. (stk. 5-102).
13. Ved at teknologien overtager hovedparten af det fysisk/materielle arbejde (stk.5-102).
14. Dette at maskinerne foruden at overtage manuelt arbejde i en vis udstrækning også varetager deres egen vedligeholdelse, reproduktion og videreudvikling (jævnfør de levende organismer) (stk. 5-102).
15. Ja; i hele sit indhold og sigte søger den homokratiske udviklingsfase at tilføre det enkelte menneske netop de kvalifikationer, der kendetegner det rigtige menneske (stk. 5-102).
16. Ved at neutralisere især de mennesker og magtsystemer, der i dag modarbejder en sådan udvikling (stk. 5-103).
17. De mennesker, der for enhver pris vil ret og kærlighed frem for magt og selviskhed (stk. 5-103).
18. Ønsket om at kvalificere sig til næstekærlighedens udøvelse i praksis – både som giver og modtager (stk. 5-103).
19. a) Nej; b) at tjene som forbindelsesled mellem dyreriget og det rigtige menneskerige og dermed som ramme om det enkelte jordiske menneskes udvikling af det rigtige menneskes kvaliteter (stk. 5-103).

PBJ